

SAMİMİ BİR SOHBET YA DA BİR MUAMMANIN ANALİZİ

Seda Topcu

Gündelik yaşamda kendi pratiklerimize uzak kavramlara bakışımız, örtük olarak bize dayatılanlardan ne kadar bağımsızdır? Taleplerimizi toplum hayatında herkesin yer bulabilmesi için, "her şeye rağmen" istemekte miyiz yoksa düşünce dünyamızı geleneksel düşünce kalıpları içinde şekillendirip önyargıları ve yadsımayı yeniden ürettiğimizin farkına dahi varmadan sorgulanmamış aktivizmimizle, ne idüğü belirsiz bir özgürlüğü herkes için istediğimizi mi iddia ediyoruz?

Elinizdeki yazı, toplumun çoğunluğunca inkar edilen, kabul edenlerince makbülleştirilmeye çalışılan LGBTİ bireyleri anlamak adına yazılmış, öznel bir sorgulama, sesli bir düşünce jimlastiğinin metinleştirilmiş halidir.

Gündelik hayatımızda LGBTİ bireylere dair tanıklıklarımız son derece kısıtlı ve gerçekliğinden oldukça koparılmış halde. LGBTİ bireylerle toplumsal alanda hiç temas etmemiş biri için LGBTİ olmak ya köklü bir nefret ve homofobi duyacak şekilde kodlanıyor ya da LGBTİ olmak tüm zorluğundan koparılarak karikatürize ediliyor.

Bu sebeple bu yazı kendi tanıklığımdan yola çıkarak; yadsıdığımız, kabul etme cesaretini gösterdiğimizde ise oldukça samimiyetsiz davrandığımız LGBTİ bireyleri anlamak adına, hataları ve iyi yanları ile ve halen sorgulamaya devam ederek geliştirilmeye çalışılan bir empatiyi iddiasız ve içten bir dille dile getirmiştir.

Yıllardır karşılaşmamış iki samimi insanın kucaklaşması, konuşması, gülüşmesi -eğer hâlâ o samimiyet devam ediyorsa- doğaldır. Yıllardır karşılaşmamış iki insanı samimiyet halen devam etmese de bu eylemlerden alıkoyan başka ne olabilir ki?

Elbette cinsiyet belası!

Onu yaklaşık on beş yıldır görmemiştım ve büyümüştüm. O ise benim ona dair ezberlerimi yıkacak kadar değişmişti. Unutulmuş ama işlek bir kaldırım kenarında ayakta dikiliyordu. Seks işçiliği yapıyordu ve yadırgayacağımı sanarak beni tanımazdan geldi. Ezberim kuvvetli olmasa, yüz hatlarına aşına olmasam tanımayacaktım. Hafızam bazen hastalıklı bir biçimde muazzamdır.

O ise başını bir yana çevirip beni görmezden geldi. Onu yeniden görmenin güzelliği ve şaşkınlığı ile birkaç saniye donakaldım. Nihayet gözlerini bana doğrulttuğunda kararsız gülümseyişim belki onu bana yakınlaştırdı. Yavaşça ona yaklaştım, sessizce bekledi. Ömrümde T... ağabeyimi öpmüşlüğüm çoktu fakat şimdi adını dahi bilmediğim bu "kadına" nasıl yaklaşacağımı bilemedim. Gülümseyişime candan bir gülümseyişle mukabele ettiğinde bir cesaret kollarımı açtım. Sarıldık ve yanaklarını öptüm. "İlk kez mi bir travesti öpüyorsun küçük?" diye sordu. "Hayır" dedim. "Benden önce milli olduğuna sevindim" dedi. "Seni zaten

Telif ©2014 ISSN 1307-0932

Kültür ve Siyasette Feminist Yaklaşımlar

Sayı 24 (Ekim 2014)

birçok kez öptüm, neden ilk olsun ki?” dedim. Ondaki değişimin bir kırılma, eskiyi tamamen yadsıma olup olmadığını kestiremedim. Öptüğüm kişinin benim için aynı kişi olduğunu anlamasını ve onu yargılamadığımı bilmesini öyle çok istedim ki! Hem bir travestiyi yanaklarından öpmenin nesi olağanüstüydü ki?! Pardon, hayat çok acımasızdı unuttuğum. İnsanlar ise daha da acımasız.

Bir daha karşılaşıp karşılaşamayacağımız, bunu isteyip istemeyeceğimiz de muğlak. Kısa bir tereddüt yaşadktan sonra bir yerde oturup konuşmaya karar verdik. Nerede oturup konuşabileceğimizi ise ona bıraktım. Görünümü ile çevreye verdiği rahatsızlık(!) nerede kabul edilebilir bir tavırla karşılanacaksa orada sohbet etmek istedim. Bildiği bir kafeye yürümeye başladık.

Yürürken karşıdan gelenlerin tavrına göre benden uzaklaşıp yakınlaştığı oluyordu. Bazıları laf atıyordu. “Yavrum, ikinizi birden, sana bir sana iki” diyen bir adama ağzının payını verdi. Bazen sözlü bazen fiziki, taciz o kadar olağanlaşmıştı ki şaşırıyordum. Travestiliğin toplumsal tezahürünün çok zor olduğunu biliyordum fakat bunu bu kadar yakın deneyimlememiştim. Hatta bu deneyimin içerdiği, benim için olağanüstü olan şiddet onun için oldukça sıradandı. Bir kavrama yakın olmak, onu anladığını, içselleştirdiğini sanmak ile onu deneyimlemek arasındaki farkı yaşayınca öğrendim.

“Fazla yakın yürümeyelim, seni şey sanmasınlar” deyince “Sansalar ne olacak? Sen beni her zaman koruyan ağabeyim değil misin, koyuverirsin lafı” deyiverdim. Ağzımdan kaçan sözcüğün dehşeti ile yüzüne baktım. Saygısızlık etmekten ölesi korkuyordum. Bilinçaltım ise tüm patavatsızlığı ile karşımdaydı. O ise gülüyordu, biraz rahatlamışım. “Şey sanılmanın” bu kadar kolay olduğu bir toplumda hangi cesaretle bu sanıya meydan okudum, o da tartışılır. “Beni yazabilirsin; söyleyecek çok şeyim var ama kimse dinlemiyor” deyişi ile sohbetimiz başladı.

“Beni yazabilirsin; söyleyecek çok şeyim var ama kimse dinlemiyor”

90’larda sınıf atlamak herkesin rüyasıydı. (Hoş, hâlâ bu rüya ile yanıp tutuşanımız yok mu?) Orta halli mahallemizde T... de üniversiteyi kazanan nadir gençlerdendi. Okuyup “büyük adam olup” köşeyi dönecekti. Köşeyi dönünce de o mahalle ardında kalacak tüm bayağı ile görünmez olacaktı. Ailelerimizin genelgeçer bir refleks ile bize kurduğu şablon geleceğe sahip olup olmadığını yaklaşık on beş yıl kadar sonra öğrenmiş oldum.

Makbul evlat olmak gibi makbul kadın ve makbul erkek olmak, olmayınca da görünmez olmak ya da görünmez olmaya zorlanmak, bunların hiçbirisi olmazsa yok edilmek... T...nin koyu paltosu ve briyantınli yana yatmış saçları ile çizdiği üniversiteli portresi babasının övünç

kaynağıydı. Babası için o güzel baş, aynı zamanda bir başarı abidesi, üstelik müreffeh ve mesut bir geleceğin ve yaşlılığın yegâne göstergesiydi. Birkaç yıl sonra sebebi bilinmezce ne T...’nin adından ne de varlığından bahsedilir oldu. Bir dönem sonra aile büsbütün çekilip gitti. T... o andan itibaren aklımda romantik bir hayal olarak kaldı.

Onun ne olduğu ile ilgilenmemem, kim olduğunu ile ilgilenmem benim için yeterliyse de toplumsal tezahürlerde kim olduğumuz ve ne olduğumuz aslında perçinlenmiş yapıları. Birinin kabuğunu koparsak diğeri altından çıkıveriyordu. T... sohbetlerimiz esnasında cinsiyetine dair soru sormaktan çekinsem de kendisi ne olduğuna dair tahayyüllerimin olması için tanımlamalar yapıyordu. Fakat kafam karmakarışıkta. T...’ye sorsak önceleri *cross-dresser* olmak istemişti. Erkek ve kadın olduğu mecraları ayırmış, günün belli saatlerinde kadın, belli saatlerinde erkek olmaya çabalamıştı. Sonrasında cinsiyetin bu kadar gözle görülerek, heteroseksüelliğin de bu kadar belirgin bir şekilde yaşandığı dünyada bu iki farklı cinsiyeti tek bedende birleştirmeye karar vermiş, onun için hem erkek hem kadın olabildiği bir hareket alanı olan travestiliği seçmişti. *Transgender*’lık ise henüz yeni yeni keşfettiği bir alandı. Üstelik hem kadın hem erkek olmayı seviyordu; bu sebeple tamamıyla cinsiyet değiştirmek için kararlı olup olmadığı konusunda da henüz net bir tavrı yoktu. “Şimdilik böyleyim ama tamamen cinsiyet değiştirebilirim, ilerde heteroseksüel bir kadın olabilirim çünkü şu an homoseksüel bir transım.” diyerek cinsiyetini anlatmaya çalıştı.

Travestiliğin pratikleri ezberimde hep bir olma ya da olamama hâli içeren, bu nedenle bir taklit ya da bir öykünme hâlinden öteye gidemeyen, belki de kadınlığım sebebi ile biraz da elitist yaklaştığım pratiklerdi. Travestiliği fark etmeden eksik sayıyordum ve bu eksikliğin sebebini anatomik sebeplere bağlayarak gayet de biyolojik seksistlik yapıyordum. Bu hatamı birkaç yıl önce fark edip kendimi o alanda sorguladığımda bir nebze işleri hâle yola koyduğumu düşünürken T... ile sohbetlerimde bu yanıma ait gizli nüveler kalıp kalmadığını merak edip kendime de yeniden bakıyordum.

Cinselliğin bir ihtiyaç olduğu tezine mesafeliydim. İhtiyaç kavramının da sermayeleştirildiği bir düzende, cinselliğin de bu süreçten nasibini aldığı aşikâr. Varoluşumuzun doğal parçalarının çoğu gibi cinselliğin de bizden koparılıp bir tüketim motivasyonu olarak yeniden sunulduğunu düşünüyorum.

Salt üreme güdüsü ile eylenen cinselliğin belki bir ihtiyaç olduğunu kabul edebilirim. Fakat üreme güdüsü bile bireyin doğrudan sahip olduğu salt üreme güdüsü olarak kalabilmiş değil. Üremek, çocuk sahibi olma/olabilme/olmama tartışmaları ile sorgulanıyor. En az üç çocuk söylemi ya da tek çocuk politikası gibi örneklerle devlet mekanizmasının da taraf olduğu bir alan hâline getirilebiliyor. Doğum kontrol yöntemlerinin asgari sağlık hizmetlerinden

sayılmaması, sayılsa da evli kadınları kapsayacak bir sigorta politikasının uygulanması, tüp bebek sahibi olmak için belli sayıda deneme hakkının verilmesi gibi uygulamalar zaten sektörleşen sağlıkta, hizmet maliyetinin hastaya yüklendiği yeni bir kâr kapısı açıyor. Tüm bunlar üremeyi devletin bile sağlık, nüfus vb. politikalarla müdahale edebildiği bir alan, kapitalizm hizmetinde sektörleştirilen bir pazar hâline getiriyor. Evli heteroseksüel bireylerin çocuk sahibi olmama hakkı bir yana, evlenmeden çocuk sahibi olma ve eşcinsel çiftlerin çocuk sahibi olma talepleri gibi örnekler de düşünülürse üremek aynı zamanda devlet ile birey arasında bir hak alma-verme ya da hakkı kullanmama eylemi olarak da nitelendirilebilir.

Cinsellik ise artık üreme güdüsünden bağımsız bir kavram. Cinsellik, üreme gibi bir güdü değil, sadece iki karşı cinsin eylediği bir eylem de değil, bir inşa ve kültür süreci. Salt cinsellik değil, hayatın her alanında sadece ikiliğin (kadın/erkek) var olmadığını T...’nin kendini anlatması süreci ile bir nebze anlamıştım. Fakat “kadın doğulmaz kadın olunur” cümlesinden bugüne dek anladıklarımın heteroseksist bir refleksle güdüldüğünü T...’yi dinledikçe fark ettim. Bazen fark etmeden örtük cinsiyetçilik yapıyorduk.

Butler’a göre esas bir toplumsal cinsiyet, diğerinin değil de bu cinsiyetin özünü oluşturan, bir anlamıyla cinsiyetin kültürel mülkü olan bir toplumsal cinsiyet yoktur.¹ Transvestitin de toplumsal cinsiyeti sahiplendiği, teatralleştirdiği, giydiği ve uydurduğu² kabul edilirse heteroseksüelliğin yol göstermesi ile, homoseksüellik heteroseksüelliğe tamamiyle karşıt bir cinsiyet kurgusu olarak var edilir.

Butler’ın itiraz ettiği nokta, heteroseksüelliğin taklit edilebilir bir yapı iken homoseksüelliğin taklit eden addedilmesidir. Bu sıralama izlenirse heteroseksüellik öncülendir ve hiyerarşi yaratarak homoseksüelliğin üstüne çıkar. Homoseksüellik ise heteroseksüellik veri alınarak deney grubuna dönüştürülür. Aslında doğaya yapılan atf homoseksüelliği bir nevi meşrulaştırma çabasıdır. Fakat meşrulaşacak bir yapı yoktur çünkü bu iki kavramı da tarihselleştirmek için “hangisi öncülendir, hangisi sonralandır” gibi kronoloji yaratmak doğru değildir.

Bunları düşününce, homoseksüelliği öncelikle “doğada da var” diyerek çoğu insanın yaptığı gibi biyolojik bir meşruiyet zeminiyle kendime kabul ettirmeye çabalamıştım. Sonra da homoseksüel olmayı aslında bir eksiklik bellemiştim. Bu eylem bir hiyerarşi yaratmış ve hiyerarşik olarak belirleyici olduğum için homoseksüelliği bağışlama, hor görmeme gibi hakların kendiliğinden bende olduğunu düşünmüştüm. Bu, homoseksüelliği hastalık ya da psikolojik bir bozukluk olarak görmek gibi bir düşünceyi reddetmek fakat genetik olduğu için mecburen kabul etmek gibi gülünç yollara beni sevk edebilirdi. Dahası homoseksüelliğin

modernite ile küslüğünden dem vurabilir, “Antik Yunan’da ya da Osmanlı’da oğlancılık meşruydu” gibi gülünç tarihi açıklamalarla kendimi ve dolayısı ile başkalarını ikna etmeye kalkabilirdim. Tüm bunlar aslında ikiyüzlü ve zeminsiz refleksler, üstelik meselenin özünden uzaklaşarak kendimizi kandırıp hümanist görünmeye çalıştığımız mecralar. Yani *onlara* “benim de homoseksüel arkadaşlarım var” demek kadar yaşam alanı bahsettiğimiz ve *onlara* dair her şeyi o alana tecrit ettiğimiz, karşıt olunmasa da yadsıma hâli.

Toplumsal tezahürümüz temsil edimi ile gerçekleşiyor. Politikliğimiz-apolitikliğimiz, kimliğimiz, neliğimiz giyimimizden eğlencemize, yeme-içmemize, yaşayışımıza bir sunumun ve algılanmanın parçası hâline geliyor. Travestiliğin bir temsil olup olmadığı sorusunu kendime hiç sormadığımı T... ile sohbetlerimizde anladım. Daha doğrusu, travestiliği anlamlandırmaya hiç çalışmamıştım. Cinsiyetin gündelik pratiklerde görünür kılındığını ve bir mirasmışçasına nesillere aktarıldığını sorgulamama nedenim travestilik kavramını hiç anlamaya çalışmama nedenim ile aynıydı; cinsiyetin bir tercih mi yönelim mi olduğu gibi tartışmalarına dahi uzak olmam. Bu umursamazlık ya da yadsımacılık varoluşun bile politik olduğu bir dünyada çoğu şeyi kaçırmama sebep oluyordu. Diğer bir neden ise beni hayli korkuttu. Gündeliğe yabancılaşmıştım, örneğin bir travestinin neden kentin o kaldırımında, neden o elbise ile, neden seks işçiliği yaparak gündeliğe eklemelenmeye çalıştığını düşünmemiştim. Bu çok korkunç bir hâldi ve çoğumuzda kendiliğinden vardı. Gündeliğe yabancılaşmam çoğu itiraz edilebilecek kavramı benimsemem, düşünmeden normalleştirmem ve umursamazca biat etmem demektir; üstelik bundan da bihaberdim.

Bir Muhafazakârlık Alanı: Aile

Ailenin makbülleştirci rolünü deneyimleyerek büyüdüm. Çoğu kişi de bunu deneyimleyerek büyümüştür. Kız bebeklere pembe, erkek bebeklere mavinin giydirilmesi ile başlayan cinsiyetin toplumsal ilanı, “kızlar bebekle, erkekler topla oynar” gibi süreçlerden geçip başka evde, otobüste, okulda –toplumsal yaşamın her ânı ve alanında- birçok yargı cümlesi olarak yaşamıma yön verdi. “Aile terbiyesi”nin bu konuda son derece işlevsel olduğunu düşünürüm. Üstelik eşcinselliğe “makul” açıklamalar getirmeye çalışan herkeste bu işlevselliği görürüz. Öncelikle çocuk düzgün yetiştirilmediği için aile suçlanır, eğer aile makbul bir aile ise yine “doğada da var” açıklaması getirilir, elbette bu açıklamalar yapılırken bilinçaltına bakılır, travma vs. gibi sebepler de aranır.

T...’ye nasıl ve ne zaman kendini *öyle* hissettiğine dair bir soruyu doğrudan sormadım. Ben ona “abi” derken kendini nasıl görüyordu, merak etmiyor değildim. “Ne zamandır” ile başlayan bir soru sormak üzereyken sustum. Niyetimi anladı ve sormadığım soruya şöyle cevap verdi :

Bana ne zaman kendimi bu yönelimde gördüğümü soruyorsan bir tarih veremem. Hiç öyle bebekle oynamadım, annemin elbiselerini giyesim de gelmedi. Kırıtmadım da. Sesimi inceltip ağdalı ağdalı konuşmadım. Kullandıkları tıbbi yordamlar ile sesi incelen ya da sadece öyle hissettiği için kırıtan, ağdalı konuşan, sesini özellikle inceltenlere bir kusur atfı yapmıyorum. Ama hani gözüne sokarsın ya insanların ben buyum diye, öyle bir derdim de yoktu. Hatta ne kadar erkeksi olduğumu hatırlıyorsundur. Küçükken tacize uğradım da kendimi şey sandım gibi bir hikâyem de yok. Çünkü toplum seçimimizi hep çocukken yaşadığımız travmalara bağlar. Ben hep böyleydim, bir parçam hep buydu. Hem kadın hem erkek olmak istedim. Bunun bir ilintisi varsa erke karşı çıkmaktır. Bedenimi biçimlendirme ve anlamlandırma kararı benimdir. Elimde olsa sünnet dahi ettirmezdim kendimi!

Memur bir ailenin çocuğuydum. Babam çok katı bir adamdı. Çok idealistti. Sürekli iyi, dürüst, namuslu, çalışkan, temiz, dosdoğru olmalıydık. Hata yapma şansımız yoktu. Okuyup büyük adamlar olacaktık. Mükemmel örnekler olacaktık.

Üniversiteye başladığım yıl babam bana neler almadı ki! Bir deri el çantası, bir trençkot, bir atkı, bir çift bot, birkaç kazak... Yine birçok nasihat! İyi, doğru, güzel, entelektüel, aydın, güler yüzlü ve direngen olacağız! Direngeni de babamın Türkçeye kattığı bir sözcük sanırdım hep. İdealist çocuklar olacağız. Memleketin her yerine aydınlık götüreceğiz. Daha bilmem ne...

Üniversitede âşık oldum. Karşılıklıydı ilgim üstelik. İki uzun, yapılı, gencin birbirine âşık olması fikrine uzun süre alışamadım ben de. Hatta anormal olup olmadığını düşündüm. Birbirimize açıldık sonra, aynı kaygılar onda da vardı. Anormal miydik? Aileye, çevremize nasıl davranacaktık? Siyaseten neler ile karşılaşacaktık. Çünkü o yıllarda üniversite öğrenciliği de çok politikti. Dayanamadım aileme açtığım mevzuu.

Annem suskunlukla karşıladı. Sanki susarsa hiçbir şey olmamış gibi davranabilecekti. Babam ise öfke nöbetleri geçiriyordu. Senin yüzünden hepimizi öyle sanacaklar diye kükreyişi kulaklarımdan gitmez. Evden o zaman ayrıldım ve bir daha dönmedim. Fakat şimdi anlıyorum ki aslında babam da ses etmemiş. Kabul etmemişti belki beni fakat öldürmemişti de yani katlime ferman da vermemişti. Şanslıydım. Bazılarımıza yaşamayı bile çok görüyorlar.

O yıl aynı evi paylaşmaya başladığımız sevgilim ile yıl sonu ayrılmaya karar verdik. Daha doğrusu o ayrılmak istedi. Aramızda ev arkadaşlığından öte şeyler olduğu sezilmeye başlanınca arkadaşlarca dışlandık. Sonra arkadaşlarımız eşcinselliğin burjuva ahlaksızlığı olduğunu, durumumuzu değerlendirmemiz gerektiğini, bir yanlış anlaşılma olduğunu garanti edersek bizimle görüşeceklerini, aksi takdirde arkadaşlıklarını keseceklerini söylediler.

Lût Kavmi'nin başına gelenler söylenir, bu ahlaksız kavim helak olmuştur. Siz de eğer öyleyseniz lanetlenirsiniz. Bu düşüncenin aynısını 'muhafazakâr sol'da da görürsünüz. Sevgili politik arkadaşlarım da beni önce tövbeye davet ettiler, sonra da günahlarımdan arınınca aralarında olmama geçmişi unutarak göz yumacaklarına ant verdiler. Aslında benden istenen inkârdı. İkiyüzlülükten böylesi iğrenmemiştim. O yıl hem arkadaşlarımcı dışlandım hem de sevgilim tarafından terk edildim. Sevgilim ise arkadaşlarımızın tebliğine biat etmişti. Sanırım kimliğini inkâr etti ve suçu bana attı ya da beni ona sarkıntılıkla itham edip kendi gururunu kurtardı. Bilmiyorum.

Bu olaydan sonra bir süre makul olmaya çalıştım çünkü desteksiz kalınca başa çıkamayacağım birçok şey olduğunu, üstelik bunların sadece buzdağının görünen yüzü olduğunu düşündüm. Korktum. Yaşamdan ve yaşayamamaktan korktum. Herkes insanca yaşamak ister. Ben de kendimi ne kadar gizlerim ya da ne kadar cesurca yaşayabilirim muhasebesine tutuldum. Sadece anayı babayı karşıma almak değildi ki sorun. Bütün dünya üzerime köpekler gibi saldırarak, korunacak bir yer bulamayacaktım.

Bir de, sol literatürdeki ahlaksızlık uygunsuz ilişki yaşamak demek. Uygunsuz ilişkiden kasıt zaten cinselliktir ama uygunsuz ilişkiden karşı cinsler arasındaki cinsellik anlaşılır. Böylece geyliğim otomatikman ortadan kaldırılarak yeni bir kılıf

uydurulmuştur ya da beni tamamıyla ötekileştirilerek makul bir solcu erkek ol(a)madığım için makul solcu erkek kavramı yüceltilmiştir. Üzerimden yine bir kavram mastürbasyonu yapılmıştır. Makul değilseniz, makullerin mastürbasyonuna her şekilde maruz kalırsınız.

T...’nin kabul edilme savaşının yalnızca aile ve toplumla sınırlı kalmadığını “makullerin mastürbasyonu” serzenişinden anlamak güç olmadı. Fark ettim ki makullük aslında her yerde. Nazım Piraye’si ile erkekti. Hasan Hüseyin Korkmazgil hem bıyığı ile hem direnci hem Azime’si ile. Yılmaz Odabaşı için herkesin bir Feride’si vardı. Ahmet Kaya tok sesi, sakalı, göbeği ve delikanlılığı ile vardı. Onların hepsi ayrı ayrı ve topyekûn birer erkekti. Kim, niye hatırlasın Arkadaş Zekai Özger’in Sakalsız Oğlan’ını.

İşçi, mavi tulumlu sıkılı yumruklu erkekti. Çiftçi, elleri nasır nasır, yüzü çizgi çizgi erkek. Devrim için vuruşan da zeybek gibi, efe gibi, seymen gibi, Kürt gibi, Laz uşağı gibi, dik bir Çerkes gibi ölen hep erkek. Yüceltilen, kahramanlaştırılan hep erkek. Bu “kavgada” görünür kılınan kadınların bile yiğitliklerinden, mertliklerinden, korkusuzluklarından dem vurulurken aslında yine erkeğe ait özelliklere gönderme ve güzelleme yapılmaktaydı.

Solun LGBTI hareketini ya görmezden gelme, ya içini boşaltarak kabul etmeye çalışma ya da toptan bir reddediş ile tamamen karşı çıkma pratikleri ile T... birçok kez karşılaşmıştı. Solun homofobisi ve transfobisi çokça tekrar edilen bir hataydı fakat sola homofobik veya transfobik diyemediğimi, Sezar’ın hakkını Sezar’a veremediğimi anladım. T...’nin sözleri ile kendi solumu yoklamaya başladım. Homofobik, transfobik değildim ama mesafeliydim. Bu mesafe aslında çözülmesi gereken sorunlar hiyerarşisi gibi komik önkabulümden doğuyordu. Bu hiyerarşide önce karın doyacak, sonra haklar istenecekti. 80 öncesi kadın sorununa sorun olarak bakmayan sol gibi, büyük bir hataya düşüyordum ama farkında bile değildim.

LGBTI hareketine gerektiği değeri verip vermediğimi düşünürken T...’nin eleştirileri ile irkildim. “Önceleri bir çatı aradım haklarımı koruyabilmek için” dedi. “Yani en azından bir varlık olarak bir hakkım vardır, sabit tutmuşlardır değil mi? Bir iki sol parti içinde konu mankeni olarak var olmamızı isteyenler var. Bu şey demek gibi: Benim de LGBTI arkadaşlarım var. Yere batsın bunların apolitik politikliği! Durum bu kadar vahim; biz bu kadar tecrit edilmişiz politikadan, bazı aktivist dernekler olmasa! Şimdi neyim! Aktivizmim bile ne kadar makbul, düşünsene... Bir vitrin mankenisin, salata yeşilliği gibisin sofrada. Gerçekten benimsenmeye ihtiyacı yok mu herkesin?” T...’nin de gerçekten benimsenmeye hakkı vardı. Fakat bazen ikiyüzlülüğümüz insanlığımızdan büyüktü.

İnşaata Top Kaçarsa Ne Olur?

Çalışma hayatının erkek egemenliği sadece kadınlar için mi görünürdür? T... ile sohbetim, bana ataerkil düzenin erkek olmayana ettiklerinden yakınırken sadece kadınlığa odaklandığımı fark ettirdi. Toplumsal cinsiyetten anladığım ikilik burada da kendini kurgulamıştı. “Eşit işe eşit ücret”i hakkı yenen kadınlar için istemek kolaydı da çalışma hayatına eklenmeye çalışan fakat itilen LGBTI bireyler için neden hiç “eşit iş” bile düşünmemiştim/düşünmemiştik? LGBTI bireylerin toplumsal alanda görünmelerine karşı değildim. Toplumsal yaşamdan tecrit edilmelerine şiddetle karşı çıkıyordum fakat fark etmediğim bir ikiyüzlülük yapıyordum. *Onları* öyle kategorize etmişim ki yapabilecekleri işleri toplumun genelgeçer önyargıları ile sınırlamışım. Mecburi seks işçiliğini ise kendimce ahlaklaştırmışım. Çünkü “*maalesef* yapabilecekleri başka bir iş” yoktu. Fırsat eşitliğini herkes için istemeyi yeniden düşünmeye başladım. Çoğumuz, herkesin içine gerçekten herkesi katmıyorduk.

T...’ye yine mesleğini neden yapmadığını ve “başka bir iş” bulup bulamadığını sormadım. O ise şöyle devam etti:

Okul öyle ya da böyle bitti. Bu arada inşaat sektöründe çalışmaya başladım. Bulduğum işte de sömürü hak getire. Ama eve dönemiyorum. Çalışmam lazım. Çalışırken hayatımı ikiye bölebildim. Gündüzleri erkek oluyordum şantiyede, geceleri ise evimde kadın. Artık cinselliğimi keşfetmişim. *Cross-dresser*’dım ben. Hiç sakal bırakmıyordum. Pudra ile yüzümü daha çok kapatıyordum. Fondöten ile sakallarımın rengi yok oluyordu. Bir iki beğendiğim kadın kıyafeti alıyordum. Oje sürüyordum, genelde işe giderken ellerimdekileri çıkarıyordum. Evde bu hâldeyken işte son derece maskülen giyiniyordum. Açıkçası bunalmışım. Bir gün inşaatta ayağıma demir battı. Hastaneye gittim birinin refakatiyle. Ayağımda ojeyi silsem de tam çıkmamış ya da çalışırken azından bir parçamın hâlâ kadın olduğunu hissetmek istediğim için umursamamışım. Aklımda kalmamış bile ojenin varlığı. Ayakkabı çıkınca ortaya çıkan felaketi düşün! Sonrası ‘Oğlum lan, bizim mühendis topmuş’. Tacizler başlayınca ayrıldım işimden. Unutmuşum, mühendislik de erkekliğin yeniden organize edildiği bir alandı, makul olmayışımın bedelini yine ödedim.

Düşündüm ne olacağımı. Ne yapsam ikiyüzlülük olacaktı. Bir barda çalışmaya başladım. Asgari ücretten hâllice kazanıyordum. Genelde paramı da alamıyordum. Ev kirasını ödeyemedim, evden atıldım. Bardan bir arkadaşın yanına taşındım.

Bu süreçte artık kadınlık ve erkeklik hâllerini de ayırmaz oldum. Kadın olmayı seviyordum fakat sürekli kadınlığı hayalimde ayrı bir alana koymuştum. Bundan vazgeçtim. Hayatıma travesti olarak devam etmeye başladım. Ve işsizleştirilen her travesti gibi benim de yolum fuhşa düştü.

Afedersin o yolun yolcusu...

Uzun yıllar fuhşa bakışım “düşmüş insanların” zorunluluğundan öte değildi. Fuhuştan bedeni satılık hâle getirdiği için nefret ediyordum. Fuhşun cezalandırma mekanizmasının da erkeği

hoş görmesi, nefretimi artırıyordu. Rıza ile fuhuş yapılabileceği düşüncesini aklım almıyordu. Bu da aslında örtük bir ahlakçılıktı. Fuhşu sürekli, ayakta kalmaya çabalayanların son çaresi olarak nitelendirdiğimden yine ahlaki bir hiyerarşi ile düşmüşleri anlamak yerine onlara acımakla kolaya kaçıyordum. Halbuki herkes bu kolaycılığın bir parçasıydı. Neden hiç itiraz etmemiştim?

Fuhşun ahlakiliği tartışılabilir fakat fuhşa taraf olanların ahlaksızlığını tartışmak ahlaksız bir eylemdir. Seks işçiliği gibi bir tanımı kullanmak için de zamana ihtiyacım oldu. Fakat halen seks işçiliği kavramını “bu birey fuhuş yapıyor, öyleyse fahişedir” gibi büyük bir zan yaratmamak ve ahlakçılık yapmamak adına kullanmaktayım. Ancak seks işçisi demenin seks işçiliği yapmak zorunda olmayı ve gündelik hayatta seks işçilerine yapılanların korkunçluğunu normalleştirdiğini düşünüyorum.

Kişinin rızası ile fuhuş yapmasında durumun ahlakiliğine dair kesin yargılar içeren buyurgan bir tavır kabul etmiyorum. Kişilerin hayatları müstakildir. Müstakil alanlarında diledikleri gibi hareket etme hakları ve özgürlükleri tartışılmaz.

Fuhuş konusunda topu iktisata attığım olur. Atomize talep ve yine atomize olan arz ile karşılanabilir ama bir piyasa var etmek ve piyasa ilişkileri kurmak ile ilgili ne diyebilirim? Verebildiğim âcizane cevap şu: Kişi para karşılığında kendini satabilir. Ancak başkalarını satacak ya da başkalarını fuhuş için temin edecek duruma geldiğinde, başkalarının rızasının varlığı belirleyici olmayacak mıdır? Belirleyici olacaksa eğer, kişinin başka kişi üzerinden varsa sağladığı kazanç da bir sömürü değil midir? Rıza olsa bile bu sömürü ilişkisi nasıl kırılır? Zor kullanarak başka bir kişiyi fuhşa sürüklemek ve onun üzerinden para kazanmak kabul edilemez. Edilmiyor da, fakat seks işçiliği yapan transeksüel ya da travestilerin de bir anlamda toplumun zoru ile fuhşa itildiğini neden göremiyoruz? Daha öğrenecek çok şey vardı ve henüz fark ediyordum.

T...’ye fuhşa nasıl baktığımı anlatmaya çabaladım. Çünkü onu ahlaksız olarak nitelendirmenin bana düş(e)meyeceğini anlasın istiyordum. T... ise ahlakla ilgili açıklamalarımı artık ya önemsemediğinden ya da önemseyemeyecek kadar yorulduğundan sözlerine beni çok da dinlemeyerek devam etti:

Seçme şansını bazıları için var. Bu bazıları ise, genelde kadınlar ve kadın olup olmadıkları görünüşleri ile ayırt edilemeyecek kadar kadınlaşan translar için var. Seks işçiliğinde diri, güzel, genç olmalısın. Ne kadar genç isen o kadar iyi. Sonra öyle alımlı bakımlı olmalısın ki o alımlılık bakımlılık sana seçme şansını versin. Seks işçiliğinin de kendi içinde hiyerarşisi var. Eskortluk mesela gönüllü olabilir fakat küçük yaşta bu yola düşürülmüş, günde en az on erkek ile yatan genelev kadınlarını düşün. Beden bu... Eskiyor, çöküyor elbet... Ama pahalı silikonlar, pahalı selülit kremleri, pahalı çamaşırlar ve bu işi yaptığın muhit her şeyi değiştirir. Mesela bir keresinde bir arkadaşşıma telefon etmişler saati ne kadar diye; o da aşığalamalarına,

küfürlerine kızıp 'Sen o kadar zengin değilsin' diye karşılık vermiş. Cevabı duysan; s... git lan a... s..kıyoruz da zengin istiyorsun p.... Evet adam için en pahalı şey düşün a...

Bir de maneviyatını düşün. Kullanılıyorsun. Öyle böyle değil. O esnada sen sadece bir eşya oluyorsun. Seni ya deliklerinden ibaret görüyor ya da iğrenç bir mahluksun onun ihtiyacını giderecek. Evliler genelde eşlerini kutsuyor ve eşleri ile yapamadıklarını yaşamak istiyor. Adam kadınına kendini hiç öptürmemiş mesela ya da ters ilişkiye girmemiş. Senden bunu istiyor. Bir de bazıları var. Aslında eşcinsel fakat toplum yüzünden bastırılmış kendini, pasif olmak istiyor mesela. Şaşırıyorum. Fakat bu adam seni sokakta lanetleyen, döven, öldüren adam! Bir kere anlayamadıkları şu: Bir travesti ile ters ilişkiye girmek biyolojik olarak homoseksüel bir ilişkidir. Adam homo! Adam gey! Farkında değil, seni öyle nesneleştiriyor ki kendinin ne olduğunu sorgulamıyor.

Bu işe başladığımda ilk gün Emrah filmlerinde genel eve düşmüş kızlar gibi ağlamıştım. Birkaç kez daha ağladım sonra. O zamanlar eve gelince diplomama bakıp ağlıyordum. Alistım mı, elbette hayır. Sadece insan öyle örseleniyor ki içselleştirmezsen ölmek işten değil. Sonra bu işin bir de piyasası var. Belli bir fiyatın üzerinde saatini belirlemek de aslında sermaye birikimi ister. Yani kendi evin olacak, ev de lüks olacak, öyle Tarlabası'nın arka sokaklarında değil. Bazı lükslerin oldu mu işin daha kolay. Ameliyathysan işin daha kolay. Fakat kendi adresinde öldürülebilirsin de. Ölmek işten değil. Her an ölebilirsin. Evinde, başkasının evinde, sokağında yürürken sadece o işi yapıyorsun diye öldürülebilirsin.

Sonra bir de işsiz kalacağın zamanlar var. Çok küçükler var bu işi yapan, bu sebeple çok az para isteyen. Onlar sebebiyle iş de bulamayabiliyorsun. Sonra artık yaşıyorum, e her ne kadar inkâr etsem de vücudum erkek gibi yaşıyor, göbeklenip gıdıklanıyor. Bir zaman sonra bu işi yapamaz hâle geleceğim aşıkâr, o zaman ne yaparım bilmem.

İlaçlar da ateş pahası hem, reçete yazdıramadığın gibi el altından orijinal olup olmadığı belirsiz ilaçlar alıyorsun. Ölebilirsin yani! Sonra her türlü bulaşıcı hastalığa yakalanacak ilk insanlardansın. Koruyucu sağlık hizmetlerinden kim ahyormuş peh! Kamu sağlığından yararlanamazsın. Çünkü sağlık sigortan olmaz. Hastalan bakalım ne oluyor. Ciddi bir şey ise zaten ölürsün. Hastanede doktorundan hemşiresine, hastabakıcısından hasta yakınına kadar herkes nefretle bakıyor sana. Sağlık elemanlarının çoğu psikolojik şiddet uyguluyor. Seni kabul edecek hastane-hekim bulmayı geç, hangi koşu konacaksın falan filan neler neler! Bu işin emekliliği de yok. Çalışmazsan kazanamazsın, yine parasızlıktan açlıktan ölürsün. Her şekilde ölürsün! Şimdi bazı arkadaşlar var tezgâh açan falan. Ben de öyle bir şey yapayım istiyorum ama işte hep sermaye! Kahrolsun kapitalizm. (Gülüştürüyoruz.)

Bir sevgilim vardı. Zengin bir ailenin çocuğu, o sebeple seks işçiliği gibi bir derdi yoktu. Yaşamak için para kazanma gibi bir derdi yoktu. Hatta hiç çalışmamıştı. Seks işçiliğime kızıyordu, bırak falan derdi. Onunla olunca pahalı şeyler giymek ve daha da bakımlı olmak zorunda kaldığım çok oluyordu. Şöyle düşündüm, hayatımız istesek de müşterek olamayacak yani resmen kadın olsam da beni nikâhlısa miras hakkım var, boşansam nafakam var, ölse sosyal haklarından yararlanırım ama bu hakkım aslında yok çünkü resmen kadın olmak çok zorlu ve pahalı bir süreç. Üstelik istemiyorum da! Sonra yarın bir gün ayrılacak ne edeceğim. Nitekim ayrıldık da... Yine çalışmayı bırakmadım.

Sonuç niyetine

Kadın ya da erkek olmayan bireyleri kadın ya da erkek olarak konumlandırma hakkını biyolojik hakkımıza riayet ederek kendimizde asli bir hak olarak görüyoruz.

Uzun yıllar toplumsal cinsiyeti bir kurgu olarak kabul edenler bile transeksüellerin kadınlık ya da erkekliklerini inşa edebilecek olmalarını biyolojik olarak reddetmiştir.³

Cinsiyetin doğallığı yalnızca biyolojinin toplumsal yansımalarına-üremeye dayandırılmıştır. Bu dayanak bir anlamda heteroseksüelliğin asli kaynağının doğa olduğunu iddia etmek, heteroseksüelliği doğallaştırmaktır.⁴ Bu bağlamda cinsiyet kategorikleştirildiği gibi oynanması gereken rol de toplumsal ve cinsel olarak belirlenmektedir. Kırılma noktası, bu rollerin toplumsal dönüşümü değil, cinsiyetin ikili bir karşıtlık üzerine kurularak toplumsal cinsiyet pratikleri ile dönüşümüdür.⁵

Bir insanı varoluşuna bakarak kadın-erkek kadar biyolojik, dolayısı ile gayet faşizan bir yordamla cinsiyetlileştirmek ne kadar yanlış bir eylemse, kadın ve erkek olmamak arasındaki grilikleri de trans, gey, lezbiyen, biseksüel, interseksüel gibi fazlasıyla bölünmüş kavramların içine yerleştirmek de bir anlamda faşizan bir ayırım. T... ile yaptığım görüşmelerde cinsiyetimi fazlasıyla sorgulamadığımı ve bana verilmiş olan rolü bilerek ya da bilmeyerek benimseyebildiğim için kadın ve heteroseksüel olduğumu anladım. Kadınlığımdan ve heteroseksüelliğimden de mutluyum. Fakat bu role bilerek ya da bilmeyerek ayak uydurmasaydım, daha da kötüsü bu bedene sıkışsaydım ne yapacaktım?

Cinselliğin de birçok çeşidi var ve cinselliği yaşama biçimlerinin cinsiyeti kurgulamak için veri kabul edilmesini de doğru bulmuyorum. Kadın ve erkeği zıt iki kutup kabul edip, renk skalasında iki zıt kutba yerleştirip ara formları da ara renkler gibi algılamak da yanlış. Zira bunların hepsi aslında bir rol ve zaman zaman tüm roller iç içe geçebiliyor. Her şey birer temsil. Temsil için, görünür kılınmak için gerekli yordamlara ve pratiklere saygı duyulması gerekiyor ki bugün cinsiyet başa bela olan bir edim olmak yerine sevgiyle benimseyeceğimiz ve kabul ettirebileceğimiz bir temsile dönüşsün.

T...’nin anlattığı dünyada saygınlık, güvenlik ve kabul edilebilirlik yine paradan geçiyordu. Bülent Ersoy’un toplumsal tezahüründe steril ve yapay bir saygınlık vardır. Bu sterillik ve yapaylık aslında sınıfsal bir konumdur. Elbette kendisine nefret suçları işlenmiyor değil. Fakat karşılaştığı muamele ve yaşam koşulları ile kıyaslanınca, diğer transların, cinsel yönelimleri kabul görse bile, toplumsal hayattaki kabul edilebilirliğinin bedeli daha ağırdı. Bugün bazı trans ve travesti bireylere keyfi olarak Kabahatler Kanunu’nun ilgili hükümlerine dayanılarak gülünç cezalar verilebilmekte. Fakat Bülent Ersoy’un, programlarında giydiği kostümler salt suç unsuru kabul edilerek çevreye rahatsızlık vermek gibi bir kabahat ile Kabahatler Kanunu kapsamında bir ceza ödemediğine ihtimal vermiyorum.

Devlet kendisine vatandaşlık bağı ile bağlı her yurttaşına eşit davranmak ile yükümlüdür. Herkese verilmek zorunda olunan, temel eğitim, temel sağlık, asgari ücret, çalışma hakkının

engellenemezliği, kamu hizmetine girebilme, asgari güvenlik, emeklilik hakkı, konut dokunulmazlığı gibi temel haklar cinsel yönelimlerinin kabul edilmemesi sebebi ile T... ve arkadaşlarına verilmiyordu. Evlenme hakkını tartışmak ise başlı başına bir lükstü. Anayasal hakların tanımlandığı maddelerdeki “herkes” ibareleri dolayısıyla kanunun “herhangi bir ayırım gözetmeksizin herkesi içerdiği” açıktır. Kanun eğer bir haktan mahrum edecek ise “... olmaksızın” ibaresi ile değılleri de tanımlar. Fakat “Herkes –trans, gey, homo, lezbiyen, ve diğler yönelimler- olmaksızın řu işlere girebilir, řu hizmetlerden yararlanabilir” gibi bir ayırımcılık yoktur. Ayırımcılığın olması için bile tanınmak gerekirken onlar tamamıyla yok sayıldıkları alanda yapayalnız bırakılmışlardı. Hiç var olmamış gibi görünüyordardı.

Türk Ceza Kanunu’nda fuhuş suç sayılmazken fuhşun oluşması için gerekli koşulları sağlayan kişiler suçlu bulunur. Fuhuş için fahişeyi (fuhuş yapacak) temin etmek suç olduğu gibi, fuhuş eden suçlu değildir. Fakat uygulamada sadece parasını ödeyip fuhuş eden erkek suçlu değildir. LGBTI bireylerin fuhuş sebebi ile gözültüne alınmaları, haklarında yasal işlem yapılması esnasında başlarına gelenleri düşünmek bile zor. Üstelik LGBTI bireyler nefret suçlarına kurban gittiklerinde sistemin suçsuzlaştırdığı erkek, erkeklığe dair gururunun incinmesini öne sürerek cezai indirim alabileceğı gibi, makbul erkek olmayan ve erkek olmayan herkesi öldürebilme hakkına(!) da sahip oluyor. Nefret cinayetlerinin de genelde aile-çevreden ya da seks işçiliğı sırasındaki mecburi partnerlerden geldiğı düşünülürse, ulus-devletin makbul erkeklığını tesis ve kollama mekanizmaları olarak ailenin ve diğler erkeklerin nasıl işlevselleştirildiğini anlayabiliriz.

“Genel kadınlık” seks işçiliğı içinde yasaca tanımlanan, görece genel sağılık hizmetlerinden, işsizlik sigortası ve emeklilik gibi sosyal haklardan yararlanılabilen bir mecra fakat seks işçiliğı yapan her birey genel kadınlık kavramına dahil olamadığı gibi, bu haktan yararlanabilmek için kadın olma zorunluluğunun sugötürmezliğini tartışmıyoruz bile. Üstelik pembe kimlik almış trans bireyler içinde umumi kadınlık yapabilen bir trans birey var mıdır tartışılır. Dahası genel kadınlar ile ilgili kanunun “başarılı” örneklerine rastlamak da imkânsız. Damgalanma, vesikalanma, genel kadınların evlenme, çocuk doğurma, boşanma, mirasa dair pratikleri de son derece ağır bedeller içeriyor. Günümüz koşullarında dahi kayıtlı genel kadın olma hakkına çok az “kadın” sahip olabiliyorken diğlerlerini genellik kavramına müdahil etmeye çabalamak yeldeğirmenlere karşı durmak gibi bir şey.⁶⁷⁸

Kent tüm kapitalist ilişkilerin bizim haberimiz olmadan örtükçe organize edildiğı, böylelikle mekânsal ayrışmanın sınıf/kimlik/aidiyet gibi nice ince hesaplarla meydana getirildiğı bilinçli bir mekanizma olarak görülebilir. Bu sebeple genelgeçer kabuller, aslında umursamazlıktan ya da benimsemekten, görünmez hâle geldiğı için, LGBTI bireyler, ya gerçekten görece kabul edildikleri tecrit edilmiş alanlarda yaşayabiliyor ya da gerçekten tüm

farklılaşmaların umursamazlıkla görünmezleştiği alanlarda var olabiliyor. Bu örtük tecridi T...’nin hayatına dışarıdan bakarken biraz olsun anlayabildim.

“Türkiye’de Kadın ve Toplumsal Cinsiyet” dersi için bir sunum konusu ararken T... ile yıllar sonra tesadüfen karşılaştım. “Beni yazabilirsin; söyleyecek çok şeyim var ama kimse dinlemiyor” serzenişi ile başlayan görüşmemiz kâh soru işaretlerimi ve öznel yorumlarımı dile getirdiğim kâh sözü sadece T...’ye bıraktığım bir metin hâline geldi ve bu yazı yazıldı. Son sözü sunumda T...’nin yazdığı mektuba bırakmıştım. Tüm samimiyeti ile yazdığı, ne bir eksik ne bir fazla söylediği mektup ile yazıyı bitirmek istiyorum. Sizlere son sözü yine onun söylemesini istiyorum.

SON SÖZ

Merhaba Arkadaşlar,

Yazdıklarımı okuyorsanız bu hem Fahriye Hanım hem Seda sayesinde. İkisine de çok teşekkür ederim. Size de teşekkür ederim ki bir parça da olsa, zihninizde bir anlık bile olsa yer edindim. Bana dair öfkeniz ve önyargınız var mıdır bilemem, okumuşluğun eşekliği aldığını görenlerden değilim. Fakat zihni aydın insanlar olduğunuza inanmak, bana ve benim gibilere dair düşüncelerinizi bir kez daha düşündürmek isterim. Yargıları değiştirmek gibi bir kaygım olmadığı gibi artık gücüm de yok.

Bizlere dair ne düşünürsünüz bilmiyorum fakat bana tahsis edilen her alanda şuyum buyum gibi ispatlar yaparak varlığımı daha fazla maskaralaştırmak istemiyorum. Karikatürize etmek bir anlamda lağvetmek de demek. Bizler karikatürize oldukça kabul edilebilir bir hâle getirildik. Halbuki bizim şakaya gelir hayatlarımız yok.

Ne olduğum konusu sizin kafanızı karıştırmış olabilir. Ne kadın ne erkeğim! Hem kadın hem erkeğim! İkisinden de hiçbir zaman vazgeçmedim. Genelde en erkek bildiklerinizdir benim aktif olmamı isteyen. Onlar sokakta kabadayı, otobüslerde tacizci, sitelerde dedikoducu evsahipleri, meclislerde aleyhimize yasa çıkarıcılarıdır. Onlar kimsesiz kaldığımızda tecavüzcü, karşımızda yapayalnız kaldıklarında korkudan ölenlerdir. Onlar belki de şu yazdıklarım okunurken aranızdalarıdır.

Benim yaşam alanım başlı başına muhalefettir. Cinsiyete, erkeklığe, kadınlığa, militarizme, hiyerarşiye, hatta kapitalizme muhalefet etmek zorundayım. Evet

kahrolsun bedenimi sermaye etmek zorunda bırakan kapitalizm. Fakat siz de muhalefet etmek zorundasınız ki ben de sizinle yaşayabileyim. Biz de sizinle yaşayabilelim. Siz bu zorunluluğu hissetmedikçe ben ne mühendis olabileceğim ne de kabul edilebilir standartlarda yaşayabileceğim. Gönlümüzle yaptığımız bir iş değil fuhuş. Kimse insanca ve kendi hâlinde yaşamak için bu kadar insanlık dışı davranışa maruz kalmamalı. Hayatımın bir kısmına şahit olabilseniz ashnda ne kadar cesur olduğumuzu anlayabilirsiniz. Belki bu cesaret sizde de olsa ben şimdi yanınızda mesleki sorularınızı cevaplayan bir mühendis olarak otururdum ve evlatlık almam dahi politik bir sorun olmazdı.

Dövülmek, hor görülmek, şehirde görülmeyeceğiniz mekânlarda yaşamaya zorlanmak, kamusal haklardan, sağlık hizmetlerinden tutun da bakkaldan ekmek almaya kadar her şeyden mahrum olmak size belki uzak kavramlardır. Ölüm ise her daim ensemizde. Kendi yatağında, yaşlanmış olarak ölmek istiyorum. Sizin ise başınıza olağanüstü bir şey gelmezse bu hakkınız gasp edilmiş değil.

Bir de kadınlar için bir nasihatim var: Bizlerden en çok nefret eder görünen erkekler en çok sokağımıza uğrayanlardır. Bir şeye fanatik karşıtlık geliştiren bir erkek ashnda odur. Bu da tecrübe ile sabittir.

Bedenlerimiz, aklımız ve varlığımız bizimdir. Onları olmadığımız biçimde şekillendirmeyelim. Onları başkalarının şekillendirmesine de izin vermeyelim.

Bize uygulanan şiddete sessiz kalmayın. Bugünlerde o şiddetin biçim değiştirmiş hâlini görüyorsunuz. Katiller önce hayvanları kuytu köşelerde öldürür, sonra bizi; bu, sıranın size gelmeyeceği demek değildir.

Çocuklarınız bizim gibi olursa lütfen kabullenin. Aile ile yaşam kavgası vermek inanın çok daha kolay. Eğer kabul edemeyecek meşrepte iseniz öldürmeyin, yaşam hakkı sizin mülkiyetinizde değildir.

Belki çok konuştum, bunlar size ve sizlerin yardımıyla başkalarına söylemek istediğim şeyler. Yaşamım bir hastalık değil, bir seçimdir. Beni bireyleştirmeyen şey sizi de bireyleştirmeyecektir.

Son söz olarak son cümleye kadar bana tahammül ettiğiniz için teşekkür ederim.

Umarım ne olmak istiyorsanız o olabilirsiniz.

Saygılarımla,

T...

¹ Butler J., “Geyliğin Mecburi Transvestitlik Olarak Varlığı Üzerine” *Taklit ve Toplumsal Cinsiyete Karşı Durma* , Çev.; Osman Akınhay İstanbul : Agora Kitaplığı, 2007 içinde,s.25

² A.g.e 25

³Berghan S., “Transfeminizm”, *Cogito*, İstanbul YKY Yayınları 2011, sayı 65-66 içinde, s. 140.

⁴A.g.e., s. 142 .

⁵ Acar, Savran G. “Cinsiyet/Toplumsal Cinsiyet/Cinsellik : Biyolojik ve Toplumsal Kuruluşculuğun Ötesinde”, *Beden Tarih Emek*, Yay Haz.: G. Acar Savran, İstanbul: Kanat Kitap, 2004 içinde, s. 233-309.

⁶ Genel Kadınlık Kavramı hakkındaki 1930 tarihli Umumi Hıfzıssıhha Kanunu http://www.ttb.org.tr/mevzuat/index.php?option=com_content&view=article&id=13:umumhifzissihha-kanunu&Itemid=28

⁷ Çalışma hakları hakkında 5510 sayılı Kanun

<http://www.vergi.tc/haber-detay.aspx?cod=542495a9-faf5-449c-a3f0-25c606ea92f7>

⁸ Genel kadınların tabi olduğu hükümler hakkında 5984 sayılı Tüzük <http://www.ekanun.net/5984-sayili-tuzuk/index.html>